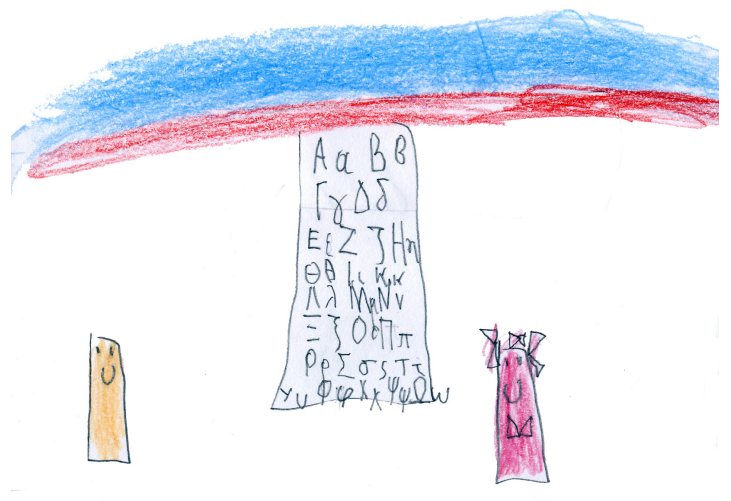

Ο Σβηστρούλης, μια διαφορετική γόμα

Ένα παραμύθι από τους μαθητές και τις μαθήτριες της Β'3 τάξης

Η συγγραφική ομάδα του Β' 3:

Μήτρου Χριστίνα	Τσίκο Άλβι
Μαυρουδή Ελευθερία	Τσιμέττας Μιχαήλ-Άγγελος
Νεσφυγέ Ανθή	Τσουκαλά Μελπομένη
Ντρέου Αμαρίλντο	Φατία Φιορέλα
Πίλουα Διονύσης	Φυστικάκη Αγγελική
Πολυχρονίου Παναγιώτα	Χαμίτι Ιζμέλντα
Σαράντης Χρήστος	Χατζηβασίλη Λυδιάννα
Σωτηράκης Γιώργος	Χατζηνικόλας Μανώλης
Τάκκος Κωνσταντίνος	Χειμωνέττου Ελένη
Τάλιας Γιώργος	Χούλλη Δέσποινα
Τζουανάκη Αργυρώ	Χουρδός Σταμάτης
Τσαμπικάκης Μιχάλης	Ψυχογιός Νίκος
Τσέλιου Ειρήνη	

Η δασκάλα της τάξης, Βενιού Ευαγγελία

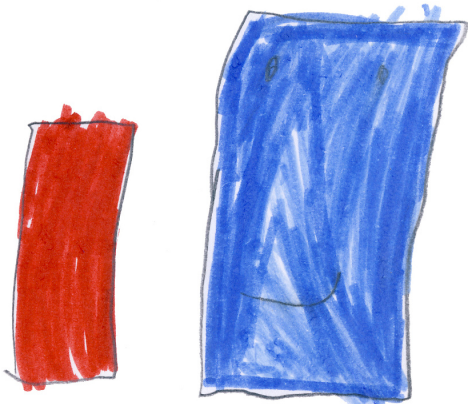
Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα κοριτσάκι , η Λουκία. Μια μέρα βρήκε στο σπίτι της μια πεταμένη γόμα, το Σβηστρούλη.

Αποφάσισε να τον πάρει με την κασετίνα της ,

μαζί της στο σχολείο.

Όμως η Λουκία δεν ήξερε πως ο Σβηστρούλης δεν ήταν μια συνηθισμένη γόμα. Γιατί έσβηνε και εξαφάνιζε ότι δεν του άρεσε!

Και δεν του άρεσαν πολλά πράγματα,

όπως οι ξύστρες,

τα μολύβια, το μαύρο χρώμα και οι μουτζούρες.

Ακόμα ο Σβηστρούλης φοβότανε πολύ τη βροχή.

Την επόμενη μέρα στο σχολείο, ενώ η Λουκία έκανε ανάγνωση,

εξαφανίστηκε το μολύβι της

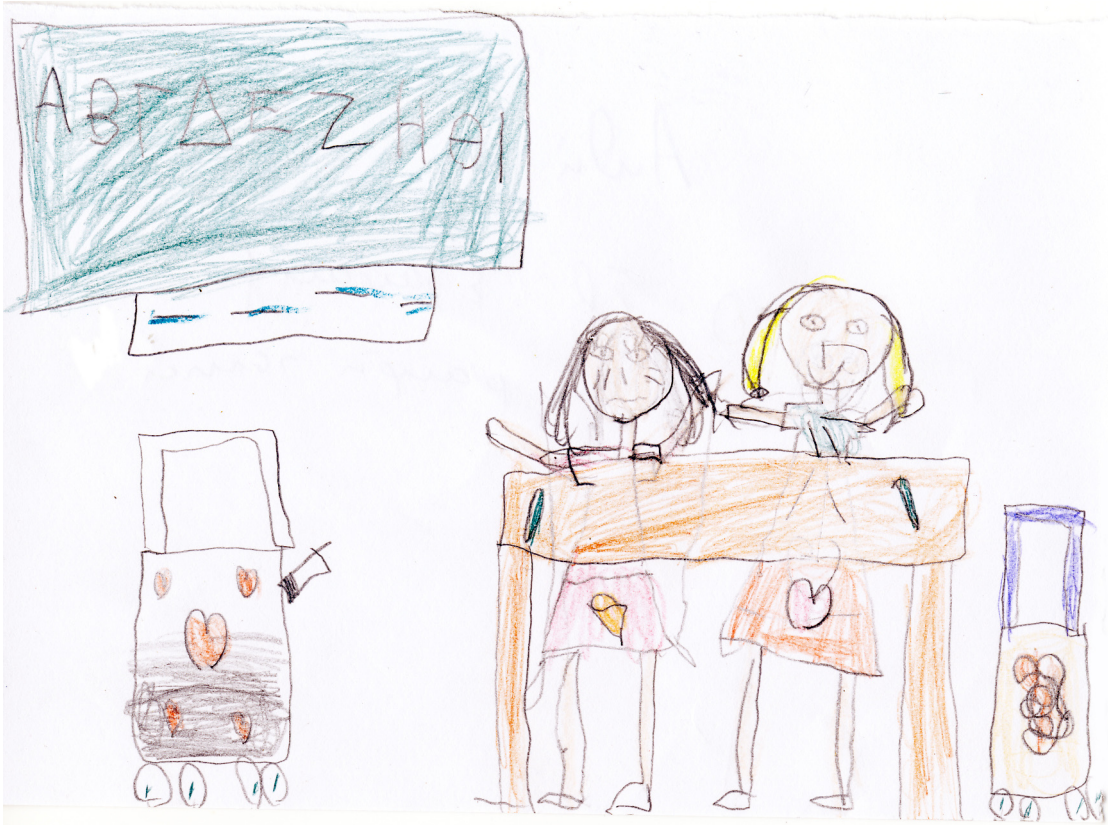
και από τη στεναχώρια της
άρχισε να κλαίει!

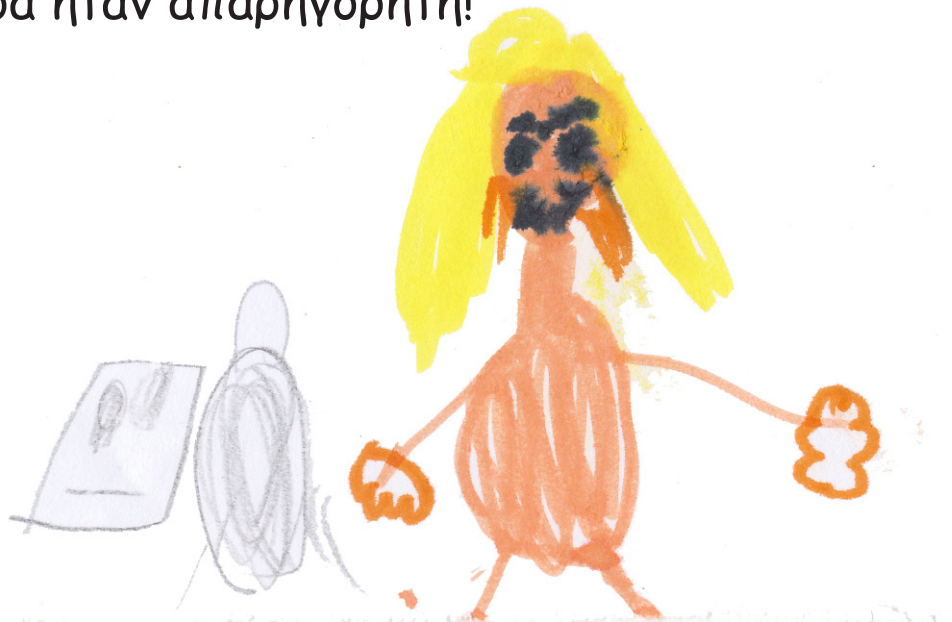
Μετά από λίγο, η φίλη
της Λουκίας, η Δήμητρα
που καθόταν μαζί της στο
θρανίο έχασε τη ξύστρα
της. Κανένας δεν μπορούσε
να τη βρει και από την
στεναχώρια της άρχισε να
κλαίει.

Τότε κατάλαβαν πως και η μαύρη τσάντα της είχε εξαφανιστεί.

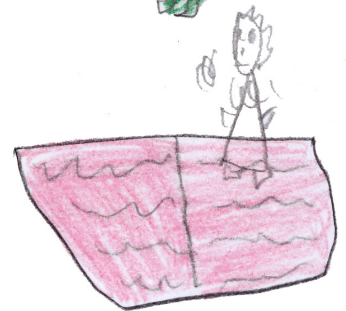
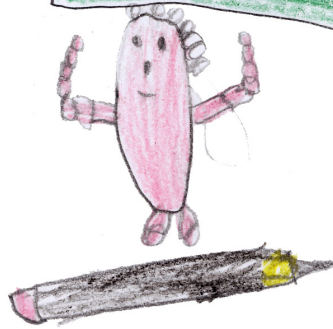
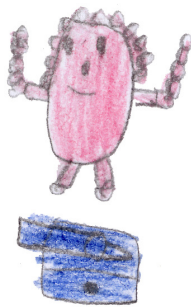

Η Δήμητρα ήταν απαρηγόρητη!

Πού είχαν πάει το μολύβι, η ξύστρα και η μαύρη τσάντα ;

Την επόμενη μέρα ενώ η Λουκία έγραφε στον πίνακα, είχε αφήσει το Σβηστρούλη στο θρανίο.

Όταν γύρισε στη θέση της είδε πως το θρανίο της ήταν καθαρό από τις μουτζούρες, ενώ ο Σβηστρούλης από ολόασπρος είχε γίνει ολόμαυρος!

Τότε κατάλαβε πως ο Σβηστρούλης ήταν αυτός που έσβησε τις μουτζούρες από το θρανίο!

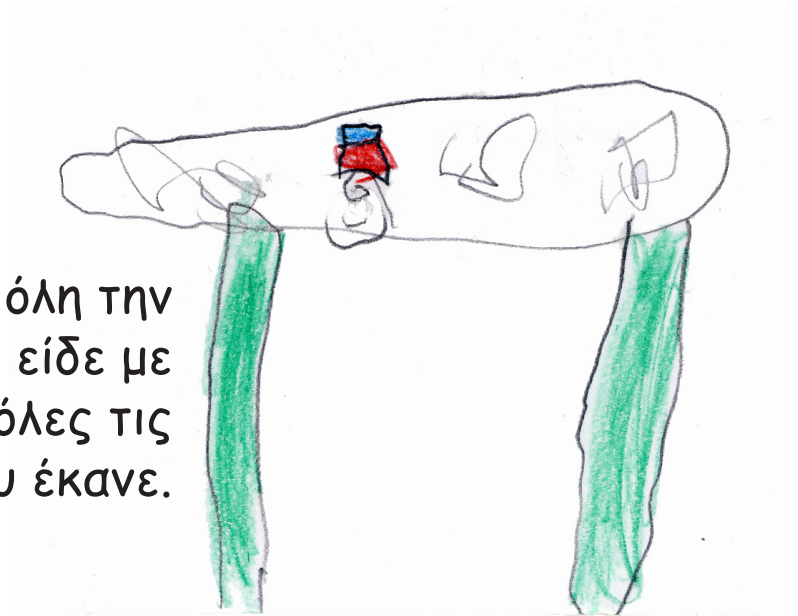

Δεν ήξερε τι να πει και σε ποιον! Ποιος θα την πίστευε;

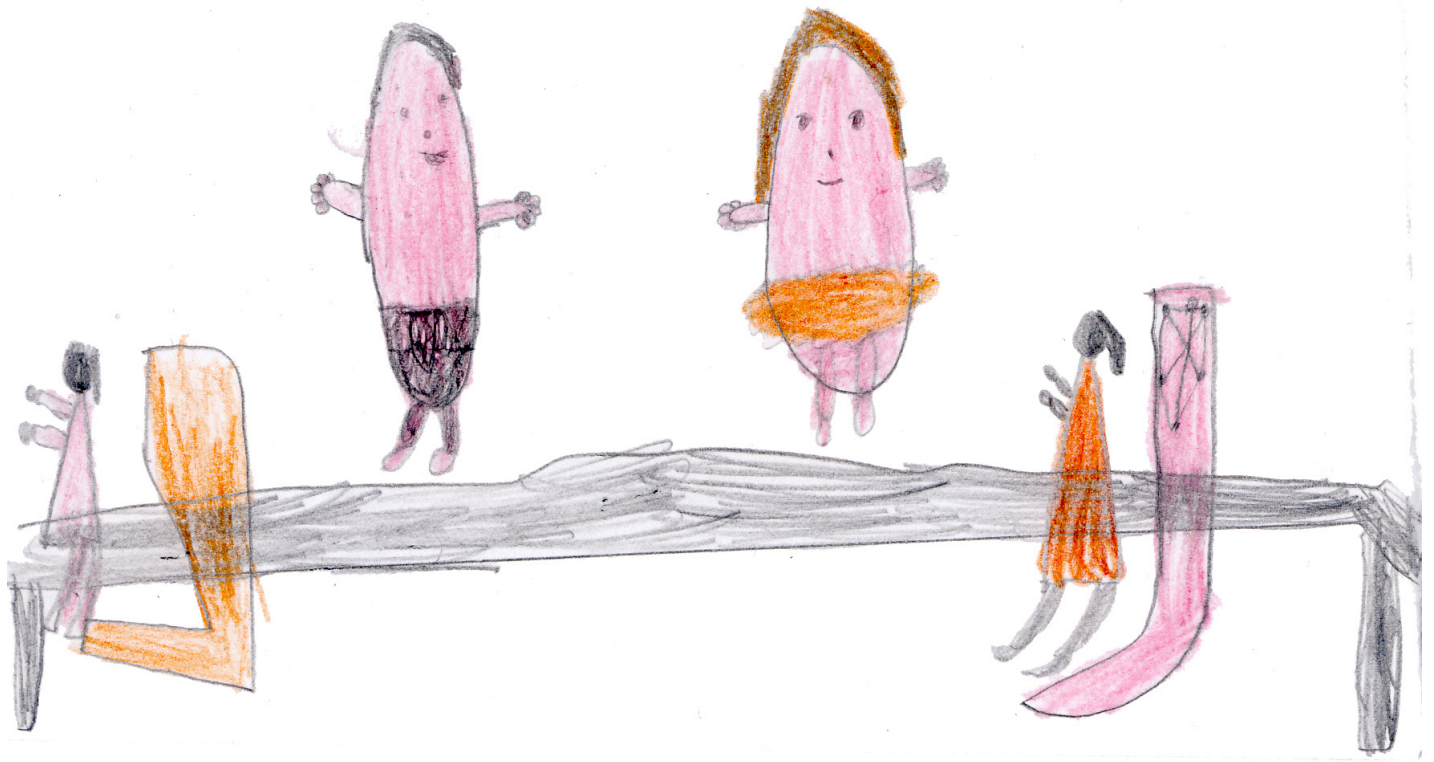
Τότε ήταν που από την κασετίνα της η Δήμητρα έβγαλε μια καινούργια γόμα , τη Γομούλα και εκείνη πήγε και έκατσε δίπλα στο Σβηστρούλη.

Τον παρακολουθούσε όλη την ημέρα στο σχολείο και είδε με τα ίδια της τα μάτια όλες τις ζαβολιές που έκανε.

-Σβηστρούλη, γιατί κάνεις όλες αυτές τις ζαβολιές; Οι γόμες δεν πρέπει να κάνουν τέτοια πράγματα!

-Το ξέρω ότι δεν πρέπει , αλλά δε συμπαθώ καθόλου ούτε τα μολύβια, ούτε τις ξύστρες, ούτε το μαύρο χρώμα, ούτε τις μουτζούρες!

-Μα γιατί; Τι σου 'καναν;
Τον ρώτησε η Γομούλα.

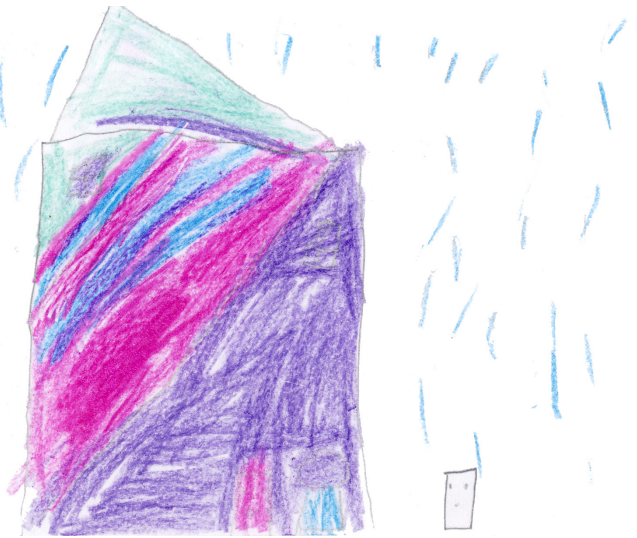

Και τότε ο Σβηστρούλης της είπε την ιστορία του...

«Ήταν μια μέρα που έβρεχε...

Τα νερά της βροχής έμπαιναν
από το μισάνοιχτο παράθυρο
και έτσι γλίστρησα από το ράφι
που στεκόμουν....

και έπεσα κάτω.

Τότε από πάνω
μου έπεσαν όλα τα
βρώμικα ξύσματα από
μια ξύστρα που έξιυνε
μολύβια

και μουτζουρώθηκα
τόσο πολύ που έγινα
κατάμαυρος!

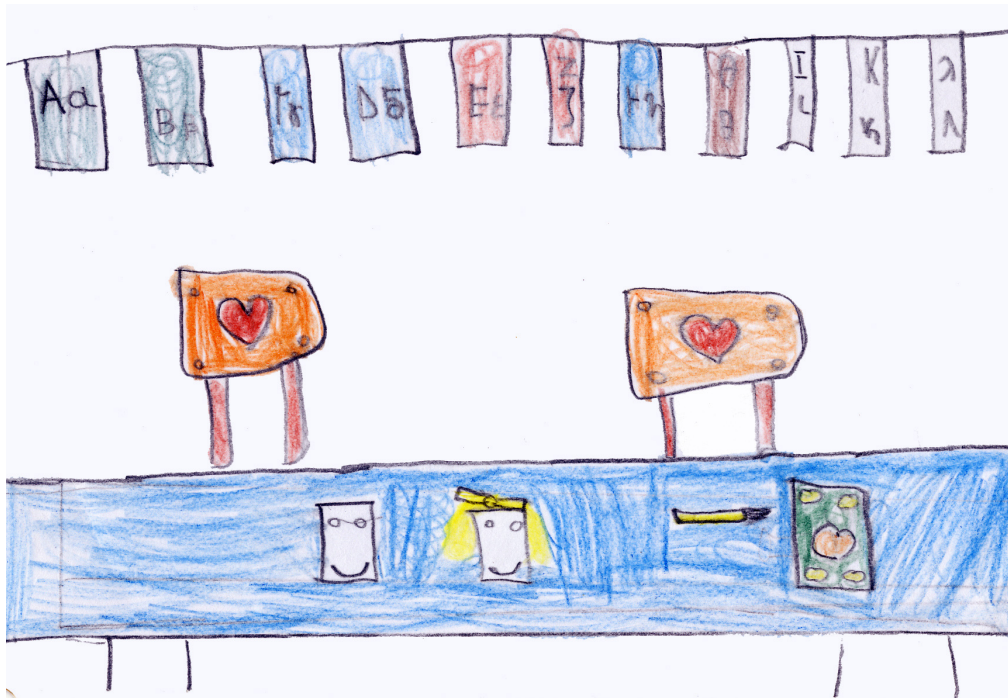
Από τότε φοβάμαι τη βροχή και φροντίζω να εξαφανίσω
ξύστρες και μολύβια πριν προλάβουν να μου κάνουν κακό!»

Μα δεν είδες ότι με αυτά που έκανες , έκανες τη Λουκία και τη Δήμητρα να κλαίνει; Του είπε η Γομούλα.

-Ναι, έχεις δίκιο...

-Ξέρεις , πάλι μπορείς να σβήνεις, αλλά μόνο τα λάθη και τις μουτζούρες. Έτσι θα βοηθάς πραγματικά και δεν θα στεναχωρείς κανέναν!

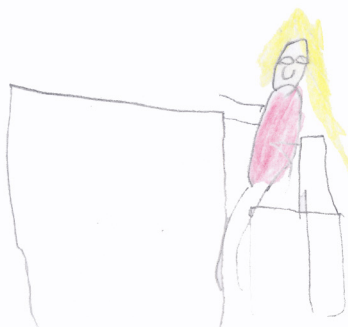

Με τα λόγια αυτά που του είπε η Γομούλα ο Σβηστρούλης κατάλαβε το λάθος του και υποσχέθηκε στη Γομούλα ότι δεν θα το ξανακάνει.

Έτσι από τη
μέρα εκείνη
οι δυο τους
βοηθάνε τη
Λουκία και τη
Δήμητρα...

$$\begin{array}{l} 5+5=10 \\ 3+3=6 \\ 4+4=8 \\ 8+2=10 \end{array}$$

που δεν
χάσανε
ξανά τα
μολύβια
και τις
ξύστρες
τους!

Σηπούλης κτ Γομούλα

